

indefra og udefra. Det var folketingsåret, hvor det globale spotlys for alvor indfangede Danmark og vores selvforståelse som danskere, og det var året, hvor vi på den hjemlige scene selv satte fokus på vore kulturelle rødder og værdier med en kulturkanon og opprioritering af vores fælles kulturarv, historie og sprog i bl.a. folkeskolen.

På den internationale scene kom vi helt frem i forreste række. Det skete aldeles fri- og velvilligt med vores indtræden i FN's Sikkerhedsråd, som vi har kæmpet målrettet for i en årrække, og hvor vi har sat vort præg med flere initiativer, bl.a. den forestående temadebat om menneskerettigheder og ved oprettelsen af FN's fredsopbygningskommission.

Og så skete det aldeles ufrivilligt og vrangvilligt i sagen om Muhammedtegningerne. Her fik vi en rolle, som vi ikke var forberedt på, og som vi har mere end svært ved at identificere os med. Billedet af det lille eventyrland, hvor selve flaget så godt som har været en global fribillet, blev frataget glansen.

12 tegninger i en avis førte til afbrændinger af danske flag og ambassader, dødsfald i forbindelse med massedemonstrationer vendt mod Danmark, boykot af danske varer og dødstrusler mod danske borgere. Det var surrealistisk og fuldstændig ude af så vel proportion som kontrol i en lang periode.

Presset på ytringsfriheden blev mærkbart, og religionsfriheden blev betvivlet. Dødstrusler mod tegnere og andre, herunder bl.a. en af vore folketingskolleger, blev fremsat.

Og hvad sker der så her i Folketinget? Slår man ring om det, der binder os sammen i vores demokratiske tradition, som det tidligere er sket, når vore fundamentale interesser har været under ydre pres, sådan som det f.eks. skete 11. september eller 9. april 1940 ved besættelsen? Lader man de sædvanlige partitaktiske slagsmål fare til fordel for proportioner og kampen for vores fælles interesser? Gemmer man slagsmål om skyld og historik til bedre tider? Ja, det gjorde man fra højre til venstre her i salen. I 2 dage. Så var den borgfred slut.

Herefter kastede man sig over regeringen og ikke mindst statsministeren. Med hr. Auken i spidsen blæste Socialdemokraterne til angreb på regeringen. Mens alle kræfter i udenrigstjenesten, i Statsministeriet, diplomater hjemme og ude arbejdede i døgndrift for at slukke branden, gik hjemlige medier og oppositionspolitikere i gang med kampen om historieskrivning. Det

var regeringens og ja, nærmest statsministerens personlige skyld, at gadernes masser i Damas-kus og andre steder gik amok i hadefulde volds-episoder vendt mod Danmark.

At den voldsomme reaktion lod vente på sig i mere end 4 måneder, at gengivelsen i en egyptisk avis af tegningerne i oktober kunne gå upå-agtet hen, at der først skete noget, da en hær af muslimske ambassadører i samarbejde med herboende imamer i begyndelsen af januar havde fået ildnet religiøse ledere og centrale politikere i den arabiske verden, at en hellig og uhellig alliance, som havde en selvstændig magtpolitisk grund til at samle masserne om en ydre fjertlignende, nærmest ukendt fjende til brug for lokale magtpolitiske forhold, ja, det distraherede ikke de hjemlige oppositionspolitikeres forsøg på at opstille en helt anden årsagssammenhæng, hvorefter regeringen og dens støtteparti kunne gøres ansvarlig.

Hvad oplevede vi, endnu mens det føg i luften med den ene urigtige og vilde påstand efter den anden om Danmark, danskerne og den danske regering? På et tidspunkt, hvor alle, der ville bruge kræfterne på at lægge krisen ned, havde travlt med at afmontere myter, falske påstande og misforståelser over for hele den internationale presse generelt og den arabiske verden i særdeleshed, hvad oplevede vi der?

Jo, d oplevede vi, at en tidligere udenrigsminister med al den autoritet, der følger med en så fin titel på visitkortet, blev citeret i en arabisk avis for at have sagt, at der i de seneste 5 år har eksisteret et ondsindet angreb på muslimerne, og at disse forsmædelige tegninger imod islam er et led i dette angreb.

Citatet skulle ifølge flere vidner stamme fra hr. Helveg Petersens møde med bl.a. imam Akkari i Vollsmose. At den tidligere radikale udenrigsminister skulle være loyal citeret, bekræftes af den radikale formand i Odense, som angiveligt også deltog i mødet.

For nylig benægtede hr. Helveg Petersen på et spørgsmål fra mig under en debat her i salen at have sagt sådan. Det er jo sådan set godt nok. Men da jeg og andre afæskede ham svar på, hvor den radikale frontfigur så havde søgt at dementere dette, da der om noget var behov for det af hensyn til Danmarks interesser, til hvilke journalister, til hvilke aviser, kunne vi kun i yderste svarrunde få oplyst, at hans version af historien om det pågældende møde havde været tilgængelig på den radikale hjemmeside.